

การศึกษาและการวิเคราะห์วัจนกรรมและกลวิธีทางภาษาในการให้คำปรึกษาปัญหาความรักในรายการ "อย่าหาว่าน้ำสอน" และ "พุดทอล์คพุดโทร"

The Study and Analysis of Speech Acts and Linguistic Strategies in Love Problem Consultation in the "Ya Ha Wa Na Son" (Don't Get that I'm Warning You) and "Phut Talk Phut Tho" (Talk and phone on Wednesday) Programs

ธิดา เอ่งฉ้วน^{1*} และ ณฐศร อังศุวิริยะ²

Thida Eangchoun^{1*} and Nathasorn Angsuviyaya²

¹ นักศึกษาระดับปริญญาโท, หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, คณะศิลปศาสตร์ สาขาวิชาภาษาไทยและภาษาไทย ประยุกต์, มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่

¹ Graduate student, Department of Thai and Applied Thai, Faculty of Liberal Arts, Prince of Songkla University.

² รองศาสตราจารย์ ดร., อาจารย์ประจำสาขาวิชาสังคม วัฒนธรรม และการพัฒนามนุษย์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่

² Assoc.Prof.Dr., Department of Society, Culture, and Human Development, Faculty of Liberal Arts, Prince of Songkla University.

*Corresponding author, E-mail: 6511120002@email.psu.ac.th

บทคัดย่อ

งานวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ประเภทของ วัจนกรรมการให้คำปรึกษาปัญหาความรักในรายการ "อย่าหาว่าน้ำสอน" และ "พุดทอล์คพุดโทร" รวมทั้งเพื่อเปรียบเทียบกลวิธีทางภาษา ที่ใช้ในการแสดงวัจนกรรมการให้คำปรึกษาปัญหาความรักในรายการทั้งสอง โดยการศึกษาที่ใช้ข้อมูลจากรายการที่เผยแพร่ผ่านเว็บไซต์ ยูทูบ ตั้งแต่เดือนมกราคม พ.ศ. 2565 ถึง ธันวาคม พ.ศ. 2565 รวมจำนวนทั้งสิ้น 35 ตอนจากสองรายการ โดยผู้วิจัยได้ทำการถอดเทปการสนทนาอย่างเป็นระบบ และนำมาผ่านกระบวนการวิเคราะห์ทั้งในเชิง ปริมาณ และ คุณภาพ เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึก

ผลการวิจัยพบว่า วัจนกรรมบอกเล่า มีสัดส่วนสูงที่สุดในทั้งสองรายการ คิดเป็นร้อยละ 44.4 ซึ่งสะท้อนถึง "โครงสร้างของการให้คำปรึกษา" ที่มักเริ่มต้นด้วยการอธิบายเหตุผล ข้อเท็จจริง กรอบแนวคิด หรือความเป็นไปได้ของผลลัพธ์ เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาเข้าใจภาพรวมของปัญหาอย่างชัดเจน หลังจากนั้นจึงตามด้วยวัจนกรรมชี้แนะ ซึ่งมีสัดส่วนร้อยละ 24.3 เมื่อพิจารณารายการทั้งสอง พบว่า รายการ "อย่าหาว่าน้ำสอน" มีสัดส่วนของวัจนกรรมบอกเล่าและวัจนกรรมชี้แนะสูงกว่า รายการ "พุดทอล์คพุดโทร" เล็กน้อย โดยวัจนกรรมบอกเล่าในรายการ "อย่าหาว่าน้ำสอน" ปรากฏในสัดส่วน ร้อยละ 45.8 และ วัจนกรรมชี้แนะร้อยละ 25.2 ขณะที่ รายการ "พุดทอล์คพุดโทร" มี วัจนกรรมบอกเล่า ร้อยละ 43.1 และ วัจนกรรมชี้แนะร้อยละ 23.3

ผลการวิเคราะห์กลวิธีทางภาษา พบว่า กลวิธีการสั่งสอน มีสัดส่วนร้อยละ 70.9 เป็นกลวิธีที่ใช้มากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับวัตถุประสงค์หลักของรายการที่เน้นการถ่ายทอด "บทเรียนชีวิต" เพื่อช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาสามารถตัดสินใจได้ดีขึ้น ลักษณะภาษาเป็นการใช้ภาษาที่ตั้งขอบเขต ย้ำหลักคิด และวางแนวทาง เช่น การใช้ถ้อยคำว่า "ควร", "ไม่ควร", "ต้อง", "อย่า", "รับผิดชอบ", หรือ "ให้เกียรติ" เพื่อทำหน้าที่สร้างกรอบความคิดใหม่ให้แก่ผู้ฟัง เพื่อช่วยให้หลุดออกจากพฤติกรรมหรือแนวคิดเดิมที่เป็นปัญหา ส่วน กลวิธีบริภาษ มีสัดส่วน ร้อยละ 29.1 แม้มีปริมาณน้อยกว่า แต่มีบทบาทสำคัญในการให้คำปรึกษาแบบสาธารณะ โดยถูกใช้เป็น “แรงสะกิด” หรือ “แรงกระตุ้นทางความคิด” ลักษณะเฉพาะของการบริภาษในรายการมักจะถูกผสมผสานเข้ากับกลวิธีการสั่งสอน ในบรรทัดเดียวกัน

จากการเปรียบเทียบระหว่างรายการพบว่า รายการ "อย่าหาว่าน่าสอน" ใช้ กลวิธีการสั่งสอนมากที่สุด (ร้อยละ 71.8) และมี กลวิธีบริภาษ ร้อยละ 28.2 ส่วน รายการ "พูททอล์คพูทโทร" ใช้ กลวิธีการสั่งสอน ร้อยละ 70.0 และ กลวิธีบริภาษ ร้อยละ 30.0 ซึ่งอาจสะท้อนลักษณะการดำเนินรายการที่มีพิธีกรหลายคน ทำให้เกิดบทสนทนาแบบกึ่งล้อเลียนหรือเหน็บแนมในลักษณะที่เป็นกันเองบ่อยครั้ง

คำสำคัญ : วิจารณ์, กลวิธีทางภาษา, ปัญหาความรัก

Abstract

This study aims to analyze the types of speech acts used in relationship counseling regarding love Consultation in the "Ya Ha Wa Na Son" (Don't Get that I'm Warning You) and "Phut Talk Phut Tho" (Talk and phone on Wednesday) Programs", as well as to compare the linguistic strategies used to perform speech acts in these two programs. The study uses data from episodes published on YouTube from January 2022 to December 2022, totaling 35 episodes from both programs. The researcher systematically transcribed the conversations and then analyzed the data both quantitatively and qualitatively to gain in-depth insights.

The results showed that representative speech acts had the highest frequency in both programs, accounting for 44.4%. This reflects the "structure of counseling," which typically begins by explaining reasons, facts, conceptual frameworks, or possible outcomes to help the counselee understand the overall issue clearly. This is followed by directive speech acts, which account for 24.3%. Upon examining both programs, it was found that "Don't Blame Uncle" had a slightly higher proportion of both representative speech acts and directive speech acts compared to "Phut Talk Phut Tho". Specifically, representative speech acts in "Don't Blame Uncle" accounted for 45.8%, and directive speech acts accounted for 25.2%, whereas "Phut Talk Phut Tho" had representative speech acts at 43.1% and directive speech acts at 23.3%.

The analysis of linguistic strategies revealed that instructing strategies accounted for 70.9%, making them the most frequently used strategy, which aligns with the primary objective of the program, focusing on delivering "life lessons" to help the counselee make better decisions. The language used often set boundaries, emphasized key ideas, and

provided a framework, such as the use of words like "should," "should not," "must," "don't," "responsibility," or "respect," to establish a new mindset to help the counselee break free from their previous problematic behaviors or thinking patterns. On the other hand, reproaching strategies accounted for 29.1%, and although they were used less frequently, they played a crucial role in public counseling by acting as "a nudge" or "a thought-provoking trigger." The reproaching language in the programs was often integrated with instructing strategies in the same line.

When comparing the two programs, it was found that "Don't Blame Uncle" used instructing strategies the most (71.8%) and had reproaching strategies at 28.2%, while "Phut Talk Phut Tho" used instructing strategies at 70.0% and reproaching strategies at 30.0%. This difference may reflect the structure of the program, which features multiple hosts, resulting in more informal conversations that involve playful banter or sarcasm.

Keywords: Vocabulary, Linguistic Tactics, Love Problems

บทนำ

ในยุคปัจจุบันแม้ความเจริญทางวัตถุจะก้าวหน้า แต่ผู้คนกลับเผชิญความทุกข์และความเครียดเพิ่มขึ้นจากสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงรวดเร็ว ส่งผลกระทบต่อจิตใจจนเกิดความเหนื่อยล้าและสิ้นหวัง โดยเฉพาะปัญหาด้านความรัก ซึ่งเป็นรากฐานสำคัญของมนุษย์เมื่อไม่สามารถหาทางออกได้ด้วยตนเอง การมองหาที่ปรึกษาเพื่อรับฟังและชี้แนะแนวทางจึงเป็นสิ่งสำคัญ กระบวนการให้คำปรึกษาจึงเข้ามามีบทบาทในการสร้างความสัมพันธ์และช่วยให้บุคคลเข้าใจตนเอง เพื่อให้สามารถตัดสินใจและดำเนินชีวิตในสังคมได้อย่างปกติสุข (กมลวรรณ ลิ้มเกษฎาพงษ์, 2563)

การเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็วในสังคมปัจจุบันทำให้บางคนสามารถแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ได้ แต่ยังมีคนจำนวนไม่น้อยที่ไม่สามารถหาทางออกของปัญหาที่เผชิญได้ด้วยตนเอง ส่งผลให้เมื่อพบเจอปัญหาก็อมมองหาที่รับฟังหรือที่พึ่งพิง (ณัฐวดี คมประมุข, 2561) โดยเฉพาะเมื่อเกิดปัญหาด้านความรัก ซึ่งเป็นปัญหาที่มีผลต่อจิตใจและความรู้สึกของบุคคล เมื่อไม่สามารถหาทางออกได้ด้วยตนเอง บางคนก็หันไปมองหาที่ปรึกษาผ่านสื่อสังคมออนไลน์หรือวิทยุ ซึ่งเป็นแหล่งที่มีการให้คำปรึกษาในรูปแบบใหม่และเข้าถึงง่าย

รายการ "อย่าหาว่าน้ำสอน" และ "พุดทอล์คพุดโทร" เป็นสองรายการที่ได้รับความนิยมอย่างมากในปัจจุบัน โดยเฉพาะในกลุ่มคนที่ต้องการที่พึ่งพิงหรือที่ระบายปัญหาความรัก เนื่องจากทั้งสองรายการมีลักษณะเด่นในการใช้ภาษาที่เป็นกันเอง ตรงไปตรงมา และสามารถเข้าถึงใจผู้ฟังได้ง่าย ผู้ดำเนินรายการในแต่ละตอนมักใช้ วัฒนธรรม ที่หลากหลาย และ กลวิธีทางภาษา ที่ช่วยให้ผู้ฟังรู้สึกผ่อนคลายและไว้วางใจในการให้คำปรึกษา ด้วยลักษณะการสื่อสารที่ตรงไปตรงมาและไม่ซับซ้อน ทำให้ผู้ฟังสามารถรับคำแนะนำและนำไปปรับใช้ในชีวิตจริงได้อย่างมีประสิทธิภาพ

เหตุผลที่ผู้วิจัยเลือกศึกษารายการทั้งสองนี้ เนื่องจากทั้งสองรายการมีความสามารถในการสร้างความไว้วางใจให้กับผู้ฟังและมีการใช้ภาษาอย่างมีประสิทธิภาพในการให้คำปรึกษาปัญหาความรัก ซึ่งเป็นประเด็นที่มีความซับซ้อนและละเอียดอ่อน รายการเหล่านี้จึงมีความสำคัญในการศึกษาวิจัยเพื่อทำความเข้าใจถึง การใช้วัฒนธรรม และ กลวิธีทางภาษา ในการช่วยเหลือผู้ที่ประสบปัญหาความรัก และเป็น

ช่องทางที่มีบทบาทสำคัญในการบรรเทาความทุกข์ใจของผู้รับคำปรึกษา

การศึกษานี้มุ่งเน้นการวิเคราะห์ วจนกรรม (Speech Acts) และ กลวิธีทางภาษา ที่ใช้ในการให้คำปรึกษาปัญหาความรักในรายการทั้งสอง เพื่อที่จะเข้าใจถึงเจตนาและรูปแบบการสื่อสารเฉพาะตัวของผู้ดำเนินรายการที่สามารถปรับเปลี่ยนความคิดและพฤติกรรมของผู้รับคำปรึกษาได้ การศึกษานี้จะช่วยให้เข้าใจถึงประสิทธิภาพของการใช้ถ้อยคำในการบรรเทาความทุกข์ใจ และเป็นแนวทางในการหาทางออกให้กับผู้ที่กำลังประสบปัญหาในสังคมสมัยใหม่ได้อย่างเป็นรูปธรรม

ตัวอย่างจากรายการเหล่านี้ทำให้เห็นถึงการใช้ วจนกรรม และ กลวิธีทางภาษา ในการให้คำปรึกษาที่มีความสอดคล้องกับงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะการศึกษาของ ธัญญภัฏ จิระสุนทร (2562) ที่ศึกษาการใช้วจนกรรมในรายการ "รักแท้มีจริง" ซึ่งเน้นการใช้วจนกรรมชี้แนะและการแสดงความรู้สึกในการให้คำปรึกษาเรื่องความรัก นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยของ ศรัญญา ศุภกิจ (2561) ที่ศึกษาการใช้กลวิธีการสั่งสอนในการช่วยแก้ไขปัญหาความรัก ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาครั้งนี้ที่มุ่งเน้นการวิเคราะห์การใช้ภาษาทางการให้คำปรึกษาในรายการที่ศึกษา

ดังนั้น การศึกษาและการวิเคราะห์ วจนกรรม และ กลวิธีทางภาษา ในรายการทั้งสองนี้จึงเป็นการเสริมความเข้าใจถึงวิธีการใช้ภาษาที่ช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาสามารถรับฟังและนำคำแนะนำไปปรับใช้ในชีวิตจริงได้ ซึ่งสามารถต่อยอดไปสู่การศึกษาหรือพัฒนาหลักสูตรการให้คำปรึกษาปัญหาความรักในสื่อสาธารณะต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาประเภทของวจนกรรมที่ใช้ในการให้คำปรึกษาปัญหาความรักในรายการ "อย่าหาว่าน้ำสอน" และ "พุทธอล์คคัพโธร"
2. เพื่อวิเคราะห์และเปรียบเทียบกลวิธีทางภาษาที่ใช้ในการถ่ายทอดวจนกรรมการให้คำปรึกษาปัญหาความรักในรายการ "อย่าหาว่าน้ำสอน" และ "พุทธอล์คคัพโธร"

แนวคิด ทฤษฎี กรอบแนวคิด

1. แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับวจนกรรม

การศึกษาวจกรรมเป็นการศึกษาภาษาในเชิงการปฏิบัติที่มุ่งเน้นว่า การเปล่งถ้อยคำไม่ใช่เพียงการบอกเล่าความจริงหรือเท็จ แต่เป็นการกระทำที่มีเจตนาและสามารถสร้างผลกระทบหรือเปลี่ยนแปลงสถานการณ์หรือพฤติกรรมของผู้ฟังได้ จอห์น ออสติน (John L. Austin) นักปรัชญาภาษา ผู้บุกเบิกแนวคิดนี้ในหนังสือ How to do things with words (1962) โดยอธิบายว่า วจนกรรมคือการกระทำทางภาษาที่ไม่เพียงแต่การกล่าวถึงข้อเท็จจริง แต่ยังมี ความหมายเชิงปฏิบัติที่สามารถกระตุ้นหรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและทัศนคติของผู้รับฟังอีกด้วย

ต่อมา จอห์น เซิร์ล (John R. Searle) ได้พัฒนาทฤษฎีของออสตินและทำให้เป็นระบบที่ชัดเจนยิ่งขึ้นในปี 1965 โดยเสนอการจำแนกวจนกรรมออกเป็น 5 ประเภทหลัก ได้แก่ การบอกเล่า (Representatives) ซึ่งหมายถึงการสื่อสารที่พูดถึงข้อเท็จจริงหรือสถานะ เช่น การบอกว่า "เขาไปที่ร้าน" การชี้แนะ (Directives) ที่มีจุดมุ่งหมายกระตุ้นให้ผู้ฟังทำบางสิ่ง เช่น การขอร้องหรือคำแนะนำ การผูกมัด (Commissives) ซึ่งเป็นการกระทำที่ผูกมัดผู้พูดให้ทำการกระทำบางอย่างในอนาคต เช่น การสัญญาหรือการรับปาก การแสดงความรู้สึก (Expressives) ซึ่งคือการแสดงอารมณ์หรือความรู้สึก เช่น การแสดงความเสียใจหรือความยินดีและการแถลงการณ์ (Declarations) ที่เป็นการกระทำทางภาษาที่สามารถ

เปลี่ยนแปลงสถานะหรือสถานการณ์ เช่น การประกาศผลการเลือกตั้ง

นอกจากนี้ เซิร์ลยังได้เสนอเงื่อนไขวัจนกรรม ซึ่งประกอบด้วย 4 ประการ คือ เงื่อนไขเนื้อหา (Content Condition) ที่กล่าวถึงต้องมีความหมายที่สอดคล้องกับเจตนาของผู้พูด, เงื่อนไขเตรียมการ (Preparatory Condition) ผู้พูดต้องทำการกระทำบางอย่างก่อนที่จะกล่าวถ้อยคำ, เงื่อนไขความจริงใจ (Sincerity Condition) ผู้พูดต้องมีความตั้งใจจริงในสิ่งที่กล่าวออกไป, และเงื่อนไขความครบถ้วน (Felicity Condition) ที่คำพูดต้องสามารถสร้างผลลัพธ์ที่คาดหวังได้ (จิริชยา เจียวกัก และ อาทิตยา สมโลก, 2564)

2. แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับกลวิธีทางภาษา

กลวิธีทางภาษา (Linguistic Strategies) หมายถึง กระบวนการที่ผู้พูดเลือกใช้ภาษาหรือถ้อยคำต่าง ๆ ผ่าน วัจนภาษา และ อวัจนภาษา เพื่อบรรลุเจตนาและผลลัพธ์เฉพาะ โดยการเลือกใช้ถ้อยคำจะต้องสอดคล้องกับบริบทและสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ซึ่งสามารถใช้ในทางสังคมและวัฒนธรรมได้

กลวิธีทางภาษาในงานวิจัยนี้จะถูกใช้เพื่อศึกษาการเลือกใช้ภาษาที่เหมาะสม ในการสื่อสารความหมาย เช่น การใช้ กลวิธีการสั่งสอน (Instructive Strategies) หรือ กลวิธีการแนะนำ (Suggestive Strategies) ซึ่งจะช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเข้าใจและแก้ไขปัญหาความรักของตนได้

การใช้กลวิธีทางภาษายังสามารถสะท้อนถึง การสร้างอัตลักษณ์และการควบคุมพฤติกรรมผ่านการพูดคุยหรือคำแนะนำ เช่น การใช้ การบริภาษ (Reproaching Strategies) ในการกระตุ้นให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ซึ่งในการให้คำปรึกษาปัญหาความรักรายการต่าง ๆ ผู้ดำเนินรายการมักใช้กลวิธีเหล่านี้ ในการช่วยให้ผู้รับคำปรึกษามองเห็นปัญหาของตน และปรับเปลี่ยนพฤติกรรมให้ดีขึ้น (วราพร สารกุล, 2563) และ (ขวัญทิพย์ อรุณรุวิวัฒน์ และคณะ, 2563)

3. แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับการให้คำปรึกษา

การให้คำปรึกษา (Counseling) เป็นกระบวนการที่ผู้ให้คำปรึกษาใช้ความรู้ ทักษะ และ ประสบการณ์ในการช่วยเหลือผู้รับคำปรึกษาให้เข้าใจตนเองและปัญหาที่เผชิญ เพื่อให้ออกแบบแผนการแก้ไขปัญหาหรือพัฒนาความสัมพันธ์ในชีวิตให้ดีขึ้น การให้คำปรึกษามักจะมีทฤษฎีหลายกลุ่มรองรับ เช่น ทฤษฎีที่เน้น อารมณ์ความรู้สึก (Emotional-focused Theories) เช่น ทฤษฎีบุคคลเป็นศูนย์กลางของ โรเจอร์ส (Rogers, 1961) ที่เน้นการสร้างควมไว้วางใจและรับฟังอย่างจริงจัง

ในส่วนของการให้คำปรึกษาปัญหาความรักร กลวิธีทางภาษา ในการให้คำปรึกษาจะมีบทบาทสำคัญในการช่วยให้ผู้รับคำปรึกษามองเห็นตัวเองและสถานการณ์ที่เผชิญได้อย่างชัดเจน และสามารถตัดสินใจแก้ไขปัญหาได้อย่างมีเหตุผล การเลือกใช้กลวิธีทางภาษา ที่เหมาะสมในการให้คำปรึกษาเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการสร้างความเชื่อใจ และกระตุ้นให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเชิงบวกในตัวบุคคล

การให้คำปรึกษามักมีขั้นตอนที่เป็นพลวัต ตั้งแต่การสร้างสัมพันธภาพการสำรวจปัญหาจนถึงการวางแผนและติดตามผล โดยเฉพาะในบริบทของปัญหาความรักร ซึ่งเป็นประเด็นที่ละเอียดอ่อนและซับซ้อน กลวิธีการใช้ถ้อยคำที่สอดคล้องจะมีผลต่อการกระตุ้นความรู้สึก การสร้างความเชื่อใจ และการชี้แนะทางออกที่เหมาะสมแก่ผู้รับคำปรึกษา (นิจวรรณ เกิดเจริญ, 2560; จำเนียร ช่วงโชติ, 2564)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ฉัญญ์ปภัส จิระสุนทร (2562) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการใช้กลวิธีทางภาษาของนักพูดในการสนทนาเกี่ยวกับปัญหาความรักรในสื่อโทรทัศน์ โดยเน้นการวิเคราะห์วัจนกรรมประเภทต่าง ๆ ที่ใช้ในรายการ

"รักแท้มีจริง" งานวิจัยพบว่า การใช้วาทกรรมชี้แนะ (directive speech acts) และการแสดงความรู้สึก (expressive speech acts) มีบทบาทสำคัญในการช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเข้าใจสถานการณ์ของตนเองได้ดีขึ้น การวิเคราะห์พบว่าในรายการดังกล่าวผู้ดำเนินรายการมักใช้คำแนะนำเชิงบวกและกระตุ้นให้ผู้รับคำปรึกษาคิดใหม่ในเชิงบวกเกี่ยวกับสถานการณ์ความรักที่เผชิญ งานวิจัยนี้สอดคล้องกับการใช้วาทกรรมในรายการ "อย่าหว่านน้ำสอน" และ "พุทธอล์คพุทธโธร" โดยการเสนอแนะแนวทางในการแก้ไขปัญหาความรักผ่านการใช้ภาษาเชิงบวกและการกระตุ้นทางอารมณ์

ศรัญญา ศุภกิจ (2561) ได้ศึกษาถึงการใช้กลวิธีทางภาษาในการสร้างการยอมรับในกลุ่มวัยรุ่นที่ประสบปัญหาความรัก โดยเฉพาะการใช้กลวิธีการสั่งสอน (instructing strategies) ในรายการที่มีการปรึกษาปัญหาความรัก งานวิจัยพบว่า การใช้ภาษาที่เน้นการชี้แนะและการให้คำแนะนำเชิงบวกมีผลสำคัญในการช่วยลดความวิตกกังวลของผู้ที่มีปัญหาความรัก และสามารถนำไปสู่การตัดสินใจที่ดีขึ้น โดยกลวิธีการสั่งสอนจะเน้นการใช้ภาษาที่ช่วยสร้างความมั่นใจในตัวเองของผู้รับคำปรึกษา เช่น การใช้ถ้อยคำ "คุณควรทำเช่นนี้" หรือ "คุณต้องทำตามขั้นตอนนี้" เพื่อกระตุ้นให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเชิงบวกในความคิดและพฤติกรรมการศึกษาในครั้งนี้ ช่วยเพิ่มมุมมองในการวิเคราะห์กลวิธีการสั่งสอนในงานวิจัยของเรา

อรทัย ศุภยานนท์ (2560) ศึกษาการใช้กลวิธีทางภาษาของผู้ดำเนินรายการในกรณีของการให้คำปรึกษาปัญหาความรักในรายการ "พุทธอล์คพุทธโธร" ซึ่งพบว่า กลวิธีการบริภาษ (reproaching strategies) มีบทบาทสำคัญในการกระตุ้นให้ผู้รับคำปรึกษาตระหนักถึงพฤติกรรมของตนเอง โดยกลวิธีนี้ไม่ได้มีการตำหนิอย่างตรงไปตรงมา แต่จะใช้ภาษาที่ทำให้ผู้รับคำปรึกษามองเห็นข้อบกพร่องของตนเองได้จากมุมมองใหม่กลวิธีการบริภาษจึงทำหน้าที่เป็น "การสะกิด" เพื่อให้เกิดการคิดทบทวนและปรับตัว งานวิจัยนี้ให้ข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับการใช้ภาษาบริภาษในบริบทของการให้คำปรึกษา ซึ่งสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในงานวิจัยนี้ได้

สุพัตรา ปานทอง (2564) ได้ศึกษาการใช้กลวิธีทางภาษาในการให้คำปรึกษาปัญหาความรักในรายการที่มีการโต้ตอบกับผู้รับคำปรึกษาในรูปแบบโทรศัพท์ โดยเน้นการใช้กลวิธีการแนะนำ (suggesting strategies) และการให้เหตุผล (reasoning strategies) งานวิจัยพบว่า กลวิธีการแนะนำจะช่วยเสริมความมั่นใจให้ผู้รับคำปรึกษา และการให้เหตุผลจะช่วยเพิ่มความเข้าใจให้กับผู้รับคำปรึกษาในการตัดสินใจ กลวิธีเหล่านี้ได้รับความนิยมในรายการที่ให้คำปรึกษาด้านความรัก เนื่องจากมันช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาสามารถตัดสินใจได้ด้วยตนเอง และลดความลังเลในการเลือกทางออก งานวิจัยนี้สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการศึกษาและการวิเคราะห์รายการ "อย่าหว่านน้ำสอน" และ "พุทธอล์คพุทธโธร" เพื่อทำความเข้าใจถึงการใช้ภาษาผ่านกลวิธีเหล่านี้ในการช่วยแก้ไขปัญหาความรัก

นันทพงศ์ วิทยาพัฒน์ (2563) ศึกษาการใช้ภาษาของผู้ให้คำปรึกษาในการแนะนำแนวทางการแก้ไขปัญหาความรักในรายการวิทยุที่มีลักษณะการปรึกษาผ่านสื่อเสียง ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่าการใช้กลวิธีการสั่งสอนและการเสนอแนะเชิงบวก ช่วยให้ผู้รับคำปรึกษามีความเข้าใจในสถานการณ์ของตนเองได้ดีขึ้น และสามารถทำตามคำแนะนำได้อย่างมั่นใจ การใช้ภาษาที่มีความชัดเจนและตรงไปตรงมาในรายการที่ให้คำปรึกษาความรักทำให้ผู้รับคำปรึกษารู้สึกว่าได้รับความช่วยเหลืออย่างแท้จริง และสามารถปรับปรุงความสัมพันธ์ของตนได้ดีขึ้น งานวิจัยนี้ได้ให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์การใช้ภาษาที่สอดคล้องกับการศึกษาวัจนกรรมและกลวิธีทางภาษาที่ใช้ในรายการ "อย่าหว่านน้ำสอน" และ "พุทธอล์คพุทธโธร"

วิธีดำเนินการวิจัย

การดำเนินการวิจัยในครั้งนี้มุ่งเน้นการศึกษาและวิเคราะห์ วัจนกรรม และ กลวิธีทางภาษา ที่ใช้ในการให้คำปรึกษาปัญหาความรักในรายการ "อย่าหาว่าน้ำสอน" และ "พุทธอล์คพุทธโธร" โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัย ตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ขั้นสำรวจข้อมูลในขั้นตอนนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาข้อมูลเบื้องต้นจากรายการที่เกี่ยวข้องดังนี้

1.1 ศึกษาข้อมูลเบื้องต้นจากรายการ "อย่าหาว่าน้ำสอน"

รายการนี้เผยแพร่ทางเว็บไซต์ยูทูบจากช่อง น้ำเน็ก555 (NANAKE555)

ข้อมูลที่รวบรวมมาจากช่องนี้จะถูกใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล โดยผู้วิจัยจะใช้ข้อมูลเฉพาะที่เกี่ยวกับการให้คำปรึกษาปัญหาความรัก ที่มีการถ่ายทอดในรายการนี้

1.2 ศึกษาข้อมูลเบื้องต้นจากรายการ "พุทธอล์คพุทธโธร"

รายการนี้เผยแพร่ทางเว็บไซต์ยูทูบจากช่อง เอไทม์ (ATIME)

ข้อมูลที่รวบรวมมาจากช่องนี้จะถูกใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล โดยผู้วิจัยจะใช้ข้อมูลเฉพาะที่เกี่ยวกับการให้คำปรึกษาปัญหาความรักที่มีการถ่ายทอดในรายการนี้

2. ขั้นศึกษาและรวบรวมข้อมูลในขั้นตอนนี้ ผู้วิจัยจะทำการศึกษาและรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับกรวิจัย ดังนี้

2.1 ศึกษาข้อมูลและเอกสารที่เกี่ยวข้อง

2.1.1 รวบรวมเอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับวัจนกรรม เพื่อให้เห็นถึงแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการใช้วัจนกรรมในการสื่อสาร เช่น ทฤษฎีของ Searle (1969) เกี่ยวกับการกระทำของภาษา

2.1.2 รวบรวมเอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับกลวิธีทางภาษา เพื่อให้เห็นถึงการเลือกใช้กลวิธีทางภาษา ในการสื่อสารที่มีเป้าหมาย เช่น กลวิธีการสั่งสอนหรือกลวิธีการแนะนำที่ใช้ในบริบทการให้คำปรึกษา

2.1.3 รวบรวมเอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับการให้คำปรึกษา ศึกษาการใช้ ภาษา ในการให้คำปรึกษา และวิธีการที่ใช้ในการให้คำปรึกษาปัญหาความรัก

2.1.4 รวบรวมข้อมูลจากรายการ "อย่าหาว่าน้ำสอน" และ "พุทธอล์คพุทธโธร" ศึกษาการใช้ ภาษา ในการให้คำปรึกษาของทั้งสองรายการที่เผยแพร่ผ่าน ยูทูบ เพื่อเป็นข้อมูลในการวิเคราะห์

2.2 รวบรวมข้อมูลจากรายการ "อย่าหาว่าน้ำสอน"

ข้อมูลที่รวบรวมจะมาจากช่อง น้ำเน็ก555 ที่เผยแพร่บนเว็บไซต์ยูทูบ

ผู้วิจัยใช้ข้อมูลเฉพาะที่เกี่ยวกับการให้คำปรึกษาปัญหาความรัก ที่ออกอากาศในช่วง วันที่ 15 มกราคม พ.ศ. 2565 ถึงวันที่ 17 ธันวาคม พ.ศ. 2565 ซึ่งมีทั้งหมด 15 ตอน

2.3 รวบรวมข้อมูลจากรายการ "พุทธอล์คพุทธโธร"

ข้อมูลที่รวบรวมจะมาจากช่อง เอไทม์ (ATIME) ที่เผยแพร่บนเว็บไซต์ยูทูบ

ผู้วิจัยใช้ข้อมูลเฉพาะที่เกี่ยวกับการให้คำปรึกษาปัญหาความรัก ในช่วงวันที่ 12 มกราคม พ.ศ. 2565 ถึงวันที่ 28 ธันวาคม พ.ศ. 2565 ซึ่งมีทั้งหมด 20 ตอน

3. ขั้นวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลนั้น ผู้วิจัยจะทำการวิเคราะห์ วัจนกรรม และ กลวิธีทางภาษา ที่ใช้ในการให้คำปรึกษาปัญหาความรักจากรายการทั้งสอง โดยใช้ทฤษฎีวัจนกรรมของเซิร์ล (Searle, 1969) และแนวคิด กลวิธีทางภาษา ในการช่วยในการตีความข้อมูลและทำความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ภาษาของผู้ให้คำปรึกษา ซึ่งจะทำการวิเคราะห์ วัจนกรรม เช่น การบอกเล่า (representatives), การชี้แนะ (directives), การผูกมัด (commissives), การแสดงความรู้สึก (expressives) และ กลวิธีทางภาษา เช่น การสั่งสอน (instructing strategies), การแนะนำ (suggesting strategies), การบริภาษ (reproaching strategies) เป็นต้น

4. ชั้นสรุปและอภิปรายผล

ในขั้นตอนนี้ ผู้วิจัยจะสรุปผลการวิจัยและนำเสนอข้อมูล ในรูปแบบตารางแสดงจำนวนถ้อยคำที่ปรากฏ วัจนกรรม และ กลวิธีทางภาษาที่พบจากรายการทั้งสอง ซึ่งจะช่วยให้เข้าใจลักษณะของการใช้ภาษาในการให้คำปรึกษาปัญหาความรัก โดยจะนำเสนอผลการวิเคราะห์ในรูปแบบ พรรณนาและการวิเคราะห์ ที่เชื่อมโยงข้อมูลจากรายการ "อย่าหาว่าน้ำสอน" และ "พุทธทอล์คพุทธโทร" และอธิบายความแตกต่างในวิธีการใช้ภาษาในการให้คำปรึกษาในทั้งสองรายการ

ผลการวิจัย

การศึกษาวัจนกรรมการให้คำปรึกษาปัญหาความรักในรายการ "อย่าหาว่าน้ำสอน" และ "พุทธทอล์คพุทธโทร" พบว่าการใช้ วัจนกรรม ที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษามีทั้งหมด 4 ประเภทหลักตามทฤษฎีของ เซิร์ล (Searle) ได้แก่ วัจนกรรมบอกกล่าว (Representatives), วัจนกรรมชี้แนะ (Directives), วัจนกรรมผูกมัด (Commissives) และวัจนกรรมแสดงความรู้สึก (Expressives)

จากผลการวิเคราะห์พบว่า วัจนกรรมบอกกล่าว (Representatives) มีความถี่การใช้สูงสุด (ร้อยละ 44.4) ซึ่งทำหน้าที่ในการให้ข้อมูล ข้อเท็จจริง และอธิบายเหตุผลเพื่อสร้างความเข้าใจพื้นฐานในปัญหาความรัก ก่อนที่จะนำไปสู่ วัจนกรรมชี้แนะ (Directives) ที่มีลำดับความสำคัญรองลงมา (ร้อยละ 24.3) ซึ่งเป็นการเสนอแนะแนวทางการกระทำ หรือการกระตุ้นให้ผู้รับคำปรึกษาดำเนินการตามข้อเสนอแนะที่ได้กล่าวถึงใน วัจนกรรมบอกกล่าว

ตารางที่ 1 ตารางลำดับและความถี่ของวัจนกรรมโดยรวม

ประเภท วัจนกรรม	จำนวนครั้ง (รวม)	ร้อยละ (รวม)	บทบาท/หน้าที่สำคัญ
1. วัจนกรรมบอกกล่าว (Representatives)	8,576 ครั้ง	44.4	อธิบายเหตุผล, ข้อเท็จจริง, และกรอบแนวคิด เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาเข้าใจภาพรวมของปัญหาอย่างชัดเจน
2. วัจนกรรมชี้แนะ (Directive)	4,683 ครั้ง	24.3	เสนอแนะแนวทางการกระทำ หรือแนวทางปฏิบัติ โดยมีพื้นฐานจากเหตุผลที่อธิบายด้วยวัจนกรรมบอกกล่าว
3. วัจนกรรมผูกมัด (Commissive)	3,996 ครั้ง	20.7	ตรึงเจตนาธรรม หรือ กำหนดกรอบพฤติกรรมในอนาคต เช่น การแสดงความรับผิดชอบ และการยึดมั่นในแนวทางปฏิบัติ
4. วัจนกรรมแสดงความรู้สึก (Expressive)	2,040 ครั้ง	10.6	แสดงออกถึงอารมณ์/ทัศนคติ เพื่อตอบสนองทางอารมณ์และยืนยันความรู้สึกของผู้ขอคำปรึกษา

จากตารางที่ 1 พบว่า วัจนกรรมบอกกล่าว (ร้อยละ 44.4) เป็นประเภทที่มีการใช้สูงสุดทำหน้าที่ในการให้ข้อมูลและอธิบายเหตุผล เพื่อสร้างความเข้าใจในปัญหาก่อนที่จะแนะนำทางออก โดยวัจนกรรมชี้แนะ (ร้อยละ 24.3) ซึ่งมีบทบาทสำคัญในการกระตุ้นและเสนอทางออกที่เป็นทางปฏิบัติ

ตารางที่ 1 ความถี่และร้อยละของวัจนกรรมการให้คำปรึกษาปัญหาความรึก

รายการ	วัจนกรรมชี้แนะ (ครั้ง/ร้อยละ)	วัจนกรรมบอกกล่าว (ครั้ง/ร้อยละ)	วัจนกรรมแสดงความรู้สึก (ครั้ง/ร้อยละ)	วัจนกรรมผูกมัด (ครั้ง/ร้อยละ)	รวม (ครั้ง/ร้อยละ)
อย่าหาว่า น้ำสอน	2,413 (ร้อยละ 25.2)	4,382 (ร้อยละ 45.8)	812 (ร้อยละ 8.5)	1,965 (ร้อยละ 20.5)	9,572 (ร้อยละ 100)
พุทธอล์คพุทธ โทร	2,270 (ร้อยละ 23.3)	4,194 (ร้อยละ 43.1)	1,228 (ร้อยละ 12.6)	2,031 (ร้อยละ 20.9)	9,723 (ร้อยละ 100)
รวมทั้งหมด	4,683 (ร้อยละ 24.3)	8,576 (ร้อยละ 44.4)	2,040 (ร้อยละ 10.6)	3,996 (ร้อยละ 20.7)	19,295 (ร้อยละ 100)

จากตารางที่ 2 พบว่า รายการ "อย่าหาว่าน้ำสอน" มีการใช้ วัจนกรรมบอกกล่าว สูงสุด (ร้อยละ 45.8) ตามด้วยวัจนกรรมชี้แนะ (ร้อยละ 25.2) ในขณะที่รายการ "พุทธอล์คพุทธโทร" มีการใช้ วัจนกรรมแสดงความรู้สึก สูงกว่ารายการอื่น (ร้อยละ 12.6)

ตารางที่ 3 สรุปผลการวิเคราะห์กลวิธีทางภาษา

กลวิธีทางภาษา	จำนวนครั้ง (รวม)	ร้อยละ (รวม)
กลวิธีการสั่งสอน (Instructing Strategy)	2,103 ครั้ง	70.9
กลวิธีบริภาษ (Reproaching Strategy)	861 ครั้ง	29.1
รวมทั้งหมด	2,964 ครั้ง	100

จากตารางที่ 3 พบว่า กลวิธีการสั่งสอน มีการใช้มากที่สุด (ร้อยละ 70.9) เพื่อมุ่งเน้นการสร้าง "บทเรียนชีวิต" และช่วยในการตัดสินใจของผู้รับคำปรึกษาส่วนกลวิธีบริภาษ (ร้อยละ 29.1) มีบทบาทในการกระตุ้นการตระหนักรู้และสร้างการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในผู้รับคำปรึกษา

ตารางที่ 4 ข้อสรุปเชิงเปรียบเทียบระหว่างรายการ

รายการ	สัดส่วนสั่งสอน	สัดส่วนบริภาษ	ข้อสังเกต
อย่าหาว่าน้ำสอน	71.8	28.2	เน้นการสั่งสอนโดยมีสัดส่วนบริภาษน้อยกว่าเล็กน้อย
พุทธอล์คพุทธโทร	70.0	30.0	มีสัดส่วนบริภาษสูงกว่าเล็กน้อย ซึ่งอาจสะท้อนลักษณะการดำเนินรายการที่มีพิธีกรหลายคน ทำให้เกิดบทสนทนาแบบกึ่งล้อเลียนหรือเหน็บแนมในลักษณะที่เป็นกันเองบ่อยครั้งกว่า

จากตารางที่ 4 สรุปได้ว่าการใช้ภาษาของผู้ให้คำปรึกษาในทั้งสองรายการมีลักษณะเด่นที่เรียบเรียงอยู่บนโครงสร้างแบบ “สั่งสอนนำ บริภาษกำกับ” กล่าวคือ กลวิธีการสั่งสอน เป็นกลวิธีหลักที่ใช้กำหนดกรอบความคิดและแนวทางการปฏิบัติ และ กลวิธีบริภาษ ทำหน้าที่เสริมแรงในบางจังหวะ เพื่อย้ำเตือนและเน้นย้ำความสำคัญของบทเรียน โดยการให้คำปรึกษามักเริ่มต้นด้วย การบอกกล่าว (ให้ข้อมูล) ไปยังการชี้แนะ (เสนอทางออก) และการผูกมัด (สร้างพันธสัญญาในการเปลี่ยนแปลง) โดยมีการแสดงความรู้สึก แทรกอยู่เพื่อประคองความสัมพันธ์ทางอารมณ์ตลอดกระบวนการ

สรุปและอภิปรายผล

การเปรียบเทียบระหว่างรายการวจนกรรมบอกกล่าวและชี้เนำรายการ “อย่าหาว่าน้ำสอน” มีสัดส่วนของวจนกรรมบอกกล่าว คิดเป็นร้อยละ 45.8 และวจนกรรมชี้เนำ คิดเป็นร้อยละ 25.2 สูงกว่ารายการ “พุทธอล์คพุทธโธร” เล็กน้อย ซึ่งอาจสะท้อนรูปแบบการดำเนินรายการแบบผู้ดำเนินรายการคนเดียวที่มักใช้การอธิบายเหตุผลอย่างต่อเนื่องและยาวนาน

อีกทั้งดำเนินการต่อการสรุปเป็นข้อเสนอแนะที่ชัดเจน วจนกรรมการแสดงความรู้สึกในรายการ “พุทธอล์คพุทธโธร” มีสัดส่วนวจนกรรมการแสดงความรู้สึก คิดเป็นร้อยละ 12.6 สูงกว่า รายการ “อย่าหาว่าน้ำสอน” คิดเป็นร้อยละ 8.5 ซึ่งแสดงให้เห็นว่ารายการ “พุทธอล์คพุทธโธร” มีลักษณะของการตอบสนองทางอารมณ์และการยืนยันความรู้สึก ของผู้ขอคำปรึกษาที่เด่นชัดกว่า วจนกรรมการผูกมัด สัดส่วนของวจนกรรมการผูกมัดในทั้งสองรายการอยู่ในระดับใกล้เคียงกัน คิดเป็นร้อยละ 20.5 และ คิดเป็นร้อยละ 20.9 ซึ่งตีความได้ว่าทั้งสองรายการให้ความสำคัญกับการ “ประคองและส่งต่อพลังใจ” ให้ผู้รับคำปรึกษาสามารถเดินทางต่อไปได้

ผลการวิเคราะห์วจนกรรมสะท้อนว่า โครงสร้างการให้คำปรึกษาที่มีประสิทธิภาพมักเริ่มต้นด้วย วจนกรรมบอกกล่าว คิดเป็นร้อยละ 44.4 เพื่อวางรากฐานทางข้อมูลและเหตุผลอันเป็นหนทางนำไปสู่ วจนกรรมชี้เนำ คิดเป็นร้อยละ 24.3 ซึ่งถือเป็นจุดหมายปลายทางสำคัญในการเสนอแนะแนวทางปฏิบัติให้มีความน่าเชื่อถือและได้รับการยอมรับจากผู้รับคำปรึกษา โดยมีลำดับขั้นตอนเริ่มจากการให้ข้อมูล (บอกกล่าว) การชี้แนะ (ชี้เนำ) และการสรุปพันธสัญญา (ผูกมัด) พร้อมแทรกการสนับสนุนทางอารมณ์ (แสดงความรู้สึก) อย่างเหมาะสม ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Searle (1969) ที่ว่าวจนกรรมเป็นการสื่อเจตนาที่มากกว่าความหมายตามตัวอักษรเพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกันผ่านบริบทของการสื่อสาร

การใช้ภาษาของผู้ให้คำปรึกษาในทั้งสองรายการมีลักษณะเด่นภายใต้โครงสร้าง “สั่งสอนนำ บริภาษกำกับ” โดยใช้กลวิธีการสั่งสอนเป็นกลวิธีหลัก คิดเป็นร้อยละ 70.9 เพื่อกำหนดกรอบความคิดและวางแนวทางปฏิบัติผ่านถ้อยคำเชิงบรรทัดฐาน เช่น “ควร”, “ต้อง” หรือ “ความรับผิดชอบ” ขณะที่กลวิธีบริภาษ คิดเป็นร้อยละ 29.1 ทำหน้าที่เป็นแรงกระตุ้นความคิดที่มักผสมผสานเข้ากับการสอนเพื่อย้ำบทเรียนให้มีน้ำหนักในลักษณะ “ดูเพื่อก่อ” ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยกลวิธีทางภาษาของดีเจฟี่อ้อยที่พบการใช้ทั้งกลวิธีแบบตรงไปตรงมา (การสั่งสอน, ตักเตือน) และแบบไม่ตรงไปตรงมา (ประชดประชัน, อุปลักษณ์) อันสะท้อนให้เห็นว่าการบูรณาการกลวิธีทางภาษาที่หลากหลาย ช่วยเร่งการตระหนักรู้และ เป็นประโยชน์ต่อการนำไปปรับใช้ เพื่อแก้ไขปัญหาคความรักในชีวิตจริงได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับ จำเนียร ช่วงโชติ (2564) และแก้วตา ผู้พัฒนาพงศ์ (2561) การให้คำปรึกษาเป็นกระบวนการสำคัญที่ส่งผลให้ผู้รับคำปรึกษาที่กำลังเผชิญปัญหานั้น รับการแก้ไขอย่างถูกต้องและนำไปสู่การพัฒนาที่ส่งผลดี

ตามมา ทั้งนี้พื้นฐานของการให้คำปรึกษาเป็นสิ่งสำคัญ โดยประเด็นของวัตถุประสงค์ในการให้คำปรึกษาสามารถสรุปได้ดังนี้ 1) เพื่อให้บุคคลที่รับการปรึกษาเข้าใจในตนเองมากขึ้น 2) เพื่อให้บุคคลที่รับการปรึกษาตัดสินใจด้วยตนเองได้ดีขึ้น และมีแนวทางการคิดเป็นของตนเอง 3) เพื่อให้บุคคลที่รับการปรึกษาเข้าใจและมองภาพของความเป็นจริง เพื่อนำไปสู่การเรียนรู้และความเข้าใจ 4) เพื่อให้บุคคลที่รับการปรึกษา มีการพัฒนาทักษะในการแก้ไขปัญหา 5) เพื่อให้บุคคลที่รับการปรึกษา รักษาสัมพันธภาพแก่บุคคลรอบข้างได้ดียิ่งขึ้น 6) เพื่อให้บุคคลที่รับคำปรึกษาปรับเปลี่ยนสภาพแวดล้อมรอบตัว และ 7) เพื่อให้บุคคลที่รับคำปรึกษามีชีวิตที่มีคุณภาพ โดยเริ่มจากการเรียนรู้ตนเองสภาพแวดล้อมความเป็นจริง เพื่อนำไปสู่การพัฒนาความรู้ เข้าใจตนเองมากขึ้น

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเชิงวิชาการ

1. การศึกษาครั้งนี้ ผลการวิเคราะห์วัจนกรรมและกลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในรายการอย่างหาว่า นำสอนและรายการพุดทอล์คพุดโทร โดยเลือกเฉพาะเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาปัญหาความรัก ซึ่งสามารถไปศึกษาต่อด้านลักษณะภาษา ต้องวิเคราะห์ในด้านการใช้คำศัพท์ วลี ประโยค หรือวัจนลีลา และด้านเจตนาในการสื่อสารตามหลัก ต่อไปได้ จะเป็นการศึกษาที่เจาะลึก ที่จะให้ผลทางด้านวัจนปฏิบัติศาสตร์ต่อไป

2. การศึกษาครั้งนี้ ผลการวิเคราะห์วัจนกรรมและกลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในรายการอย่างหาว่า นำสอนและรายการพุดทอล์คพุดโทร สามารถนำไปใช้เพื่อการให้คำปรึกษาด้านสุขภาพและจิตวิทยา โดยการประยุกต์ใช้เพื่อสร้างกระบวนการเยียวยาจิตใจที่ครบวงจร

ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติ

1. การศึกษาครั้งนี้ ผลการวิเคราะห์วัจนกรรมและกลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในรายการอย่างหาว่า นำสอนและรายการพุดทอล์คพุดโทร สามารถนำไปใช้เพื่อการให้คำปรึกษาด้านสุขภาพและจิตวิทยา โดยการประยุกต์ใช้เพื่อสร้างกระบวนการเยียวยาจิตใจที่ครบวงจร โดยการประยุกต์ใช้วัจนกรรมบอกกล่าว (Diagnosis & Insight) เริ่มต้นด้วยการให้ความรู้หรือข้อมูลทางวิทยาศาสตร์เกี่ยวกับภาวะซึมเศร้า ความเครียด หรือการจัดการอารมณ์ เช่น ทำไมคุณถึงรู้สึกแบบนี้ กลไกของสมองทำงานอย่างไร เพื่อให้ผู้รับสารเข้าใจต้นตอของปัญหาอย่างมีเหตุผล

วัจนกรรมชี้แนะ (Action Plan): เสนอแนะขั้นตอนการปฏิบัติที่ชัดเจน เช่น “คุณควรลองฝึกการหายใจแบบกำหนดจังหวะ คุณต้องจัดตารางเวลานอนให้สม่ำเสมอ วัจนกรรมผูกมัด (Commitment & Encouragement) ปิดท้ายด้วยการให้กำลังใจและชวนให้ผู้รับสารให้คำมั่นกับตนเองในการทำตามแนวทางที่แนะนำ เช่น เราจะสู้ไปด้วยกันนะ ฉันเชื่อว่า คุณจะผ่านมันไปได้

2. การศึกษาครั้งนี้ ผลการวิเคราะห์วัจนกรรมและกลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในรายการอย่างหาว่า นำสอนและรายการพุดทอล์คพุดโทร สามารถนำผลการวิจัยไปประยุกต์ใช้กับสื่อการขายและการตลาดแบบโน้มน้าวใจ (Persuasive Marketing & Sales) โดยใช้วัจนกรรมบอกกล่าว เพื่อสร้างความน่าเชื่อถือก่อนจะชี้แนะให้ลูกค้าซื้อสินค้า (วัจนกรรมชี้แนะ) ต้องใช้ข้อมูลเชิงสถิติ, บทความวิจัย, หรือการรับรองคุณภาพ เพื่อสร้างเหตุผลรองรับความจำเป็นในการซื้อสินค้าก่อนเพื่อให้ลูกค้าตัดสินใจได้ง่ายขึ้น

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

การศึกษาครั้งนี้ ผลการวิเคราะห์วัจนกรรมและกลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในรายการอย่าหาว่าน้ำสอนและรายการพุทธทอล์คพุทธโธ ควรศึกษาในรายการอื่น ๆ เพื่อวิเคราะห์รูปแบบการใช้วัจนกรรม เพื่อนำไปประยุกต์ใช้รูปแบบอื่น ๆ ต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- แก้วตา ผู้พิพัฒน์พงศ์. (2561). การให้คำปรึกษาและแนะนำ (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ขวัญทิพย์ อรุณรุวิวัฒน์, ธรรมวัฒน์ พัฒนาสุทินนท์, สุรเดช พิมพ์ไทย, วิภาดา รัตนดิลก ณ ภูเก็ต, & วุฒินันท์ แก้วจันทร์เกตุ. (2564). กลวิธีทางภาษาที่ใช้บริภาษในแอปพลิเคชันทวิตเตอร์: กรณีศึกษาประเด็นปัญหาความรักของนักแสดงหญิงและนักร้องชาย. วารสารมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร, 18(2), 103-120.
- จำเนียร ช่วงโชติ. (2564). การให้การปรึกษาในภาวะวิกฤต. กรุงเทพฯ: ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์วชิรพยาบาล มหาวิทยาลัยนวมินทราธิราช.
- จิรัชยา เจียวกัก, & อาทิตยา สมโลก. (2564). ป้ายหาเสียง: วัจนกรรมของผู้สมัครรับเลือกตั้งในจังหวัดปัตตานี. วารสารบริหารธุรกิจ เศรษฐศาสตร์และการสื่อสาร มหาวิทยาลัยนเรศวร, 16(2), 86-96.
- นิจวรรณ เกิดเจริญ. (2560). การให้การปรึกษาในภาวะวิกฤต. กรุงเทพฯ: ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์วชิรพยาบาล มหาวิทยาลัยนวมินทราธิราช.
- วราพร สารกุล. (2563). กลวิธีทางภาษากับการนำเสนออัตลักษณ์ของตุ๊ดจาก ไดอารี่ตุ๊ดซี่ส์ เดอะ ซีรีส์. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี.
- Searle, J. R. (1969). *Speech Acts: An Essay in the Philosophy of Language*. Cambridge: Cambridge University Press.